

Fra: Ørjan Hesjedal [mailto:orjanhesjedal@broadpark.no]
Sendt: 28. november 2008 02:18
Til: Postmottak MD; Miljøvernministeren
Emne: Kan dere også videresende e-posten til rette personer? Høringsuttalelse:
"endring av villtloven og rovviltforskriften"

Hei,
Kan dere videresende denne e-posten til rette personer? Dvs, de som jobber med høringsuttalelse: "endring av villtloven og rovviltforskriften" ..og kopi til Erik Solheim.

Jeg er nylig blitt gjort oppmerksom på at dere tenker å stramme inn på reglene for nødverge i det tilfelle der min hund skulle bli angrepet av rovvilt. Min hund er mitt familiemedlem – liksom hunden er "menneskets beste venn" og familiemedlem i mange tusen hjem. Hunden er ikke en sau, en rein eller ei ku som de færreste har et nært, personlig, individmessig og knyttet toveis forhold til. Hunden snakker jeg med, og den snakker med meg. Den sover i sengen min iblant, vi trener sammen og leker sammen. Han er lei seg om han har gjort noe galt eller at han ser at jeg er lei meg. Iblant er han redd... min hund er faktisk litt mørkredd :) ...noen ganger er han en røver som finner på ugagn. Han forteller meg når han skal tisse, når han vill leke, når han vil at jeg skal legge meg. Akkurat nå står han på døren klunker til meg fordi han vil hente en leke han har i et annet rom. Vi er et herlig team – hunden og jeg - i tykt og tynt. Slik har det vært for hund og menneske i innland og utland i tusener av år. Selv vikingene jaktet med drivende hund i skogene på jakt etter bjørn, ulv, rev, hare, hjortedyrene og villsvin. Vikingene ble også noen ganger gravlagt med sine hunder. Vi mennesker er jegere, og vi har jaktet med hundene våre i tusener av år. Slik er Norge bortenfor kontorstolene i miljøverndepartementet – og slik har det alltid vært. 200 stemmer den ene veien og 10 stemmer den andre veien endrer ikke menneskers personlige egenskaper.

Om en ørn angriper min hund vil jeg forsøke å jage den bort, men om det viser seg umulig, er det hevet over enhver tvil at jeg kommer til å avlive ørnen om jeg får tak i den før den har tatt livet av hunden. Finnes det virkelig noen trikkekjørende, byråkrater som knapt har vært utenfor byen som tror at jeg (eller andre jegere) er en iskald fisk som kan stå og se på at hunden min, som jeg er så glad i skal bli spist opp av en ørn om jeg kan avverge det????? Dere kan ikke være riktig vel bevart. Jeg tror det finnes folk (jegere) som hadde kastet opp og i ettertid kunne fått alvorlige psykiske problemer om de hadde blitt stående å se på blodspruten som stod opp fra familiemedlemmet som ble revet i fillebiter og spist opp av en glupsk ulv. Jeg tror ikke det er et vakkert syn.

Jeg står ikke i granbuskene og lurer på om "bestandsmålet" for rovvilt kan være nådd denne sesongen. før jeg vurderer hvorvidt det gir meg lov til å avlive et dyr som angriper hunden min. Ingen normal person vil gjøre slike overveininger om hvorvidt han skal forsvare sin hund eller ikke. Månen til idiotisk forslag skal man lete lenge etter!!! Vedkommende som har kommet opp med denne snodige ideen høres ut som en person som lever livet sitt langt fra villmarken.

Det spiller i grunnen ikke noen rolle om hunden angripes av ulv, bjørn eller ørn. Jeg kommer til å forsvare teamkameraten min uansett - om jeg får mulighet til det - uansett hvilken straff de trikkekjørende byråkrater i miljøverndepartementet mener jeg skal illegges. At byråkratene skal gjøre meg til kriminell fordi jeg forsvarer mitt familiemedlem mot å bli revet i blodige fillebiter, skamfært på det groveste og spist opp, strider så fundamentalt mot all det jeg føler er fornuft og menneskelige følelser. Jeg får en kvalmende fornemmelse av "stadium henrettelser" når jeg tenker på at noen byråkrater i det hele tatt har tenkt tanken at de skal tvinge meg til å stå og se på. Det er grotesk og vitner om manglende evne til å se verden utenfor sin lille osteklokke.

Jeg er positiv til at vi skal ha mangfold av rovdyr i Norge. Men et byråkratisk pennestrøk endrer på ingen måte mine innebygde følelser om å beskytte mine nærmeste. Det ligger i min natur, og jeg mener bestemt at mine nære verdier og natur har forrang før ulven og ørnen. Det finnes ikke en paragrafrytter eller et fengsel i Norge som kunne fått meg til å endre oppfatning om den saken.

Jeg frykter jo at de fleste jegere bare vil drite i hele loven om den blir vedtatt... skyte ørnen, bjørnen eller ulven... grave ned kadaveret og holde godt kjef. Så kan paragrafrytterne kjøre trikk i Oslo og kanskje de etter hvert begynner å lure på hvor rovdirene har tatt veien? Hvordan har de tenkt at Norge skal drive en oversiktlig, vitenskapelig innrettet rovdryrsforvaltning under et slikt regime?

Med vennlig hilsen
Ørjan Hesjedal
...og Gordon Setter Maxi

Hadde du stått og sett på at Maxi hadde blitt hakket til blods av en ørn eller hauk... eller revet i fillebiter så blodspruten stod til alle kanter... av en ulv?

Ørjan Hesjedal

Lepsøyneet 106
5216 Lepsøy
Bergen
Norway
orjanhesjedal@broadpark.
no
tel :
mobile
:
+4756306119

+4793821853

255584151-68-200601678-98.txt

Always have my latest info
Want a signature like this?